

1

Lily zag hem al zitten, in het zonnetje voor de Star Inn. Ze parkeerde de bestelbus voor Goldstone House, naast de pub. Toen Dan haar ook zag zwaaide hij, en net als anders kreeg ze even een steek in haar buik. Hij had gewoon iets, iets zwoels, zoals hij daar zat, met zijn lange benen uitgestrekt voor zich en zijn hoofd een beetje schuin terwijl hij in zijn mobieltje praatte en lachte om iets wat er was gezegd.

Maar die steek betekende niets, dat wist Lily best. Het was een pavlovreactie, een gewoonte die in de loop der jaren was ingesleten, enkel en alleen omdat Dan Rafferty zo aantrekkelijk was. Maar omdat hij wist dat hij aantrekkelijk was en daar ook altijd schaamteloos gebruik van maakte, zou ze het gelukkig niet in haar hoofd halen om ook maar een seconde te overwegen iets met hem te beginnen.

Dus was ze veilig.

‘Lily, Lily.’ Dan schoof zijn zonnebril omhoog en keek haar lachend aan toen ze uitstapte. ‘Het leukste meisje van de wereld.’

Kijk, dat bedoelde ze nou. ‘En jij bent de irritantste jongen.’

‘Ik ben geen jongen. Ik ben een man.’

Hij was zevenentwintig, twee jaar ouder dan zij. Technisch gezien was hij dan misschien wel een man, maar als je elkaar al van kinds af aan kende, klonk ‘man’ op de een of andere manier gewoon raar.

‘Je hebt nog kikkerdril in mijn capuchon gestopt,’ zei ze. ‘Dus voor mij zul je altijd een jongen blijven. Waar staat je auto trouwens?’

‘In Chipping Norton.’ Dan had haar een appje gestuurd met de vraag of ze hem naar zijn auto kon rijden.

‘Waarom staat hij daar?’ Alsof ze dat niet kon raden.

‘Laten we het daar maar niet over hebben. De gebruikelijke reden. Goede wijn en foute vrouwen. Nou ja, één foute vrouw die schaamteloos misbruik van me heeft gemaakt.’ Hij gebaarde naar de nog volle kop koffie voor hem. ‘Heb je erg veel haast of zal ik ook iets voor jou bestellen?’

Lily keek op haar horloge. Het was tien voor halfzeven. Ze had vanmiddag een tafel met een marmeren blad en drie victoriaanse schoorsteenpotten bezorgd bij een klant in Chippenham, maar nu had ze vrij.

‘Oké dan, doe maar een cola.’ Nadat ze bij hem aan tafel was gaan zitten, plukte ze haar plakkerige t-shirt van haar schouderbladen en wapperde wat met de voorkant van het shirt voor koelte, terwijl Dan binnen haar drankje ging bestellen.

Toen hij terugkwam pakte ze het glas van hem aan en zei: ‘Lekker, dank je. Waarom kon Patsy je trouwens niet even naar je auto brengen?’

‘Ze is er niet. Ze heeft een date. Met een mysterieuze man die ze via internet heeft leren kennen.’

Lily schoot overeind. ‘O, hoe is hij?’

‘Geen idee.’ Dan haalde zijn schouders op. ‘Daarom zei ik ook dat hij mysterieus was. Ze wil hem niet aan me voorstellen.’

‘Nou, dat kan ik haar niet kwalijk nemen, na wat er met die vorige man uit Chepstow is gebeurd.’

‘Welshe William.’ Hij haalde weer zijn schouders op. ‘Daar kon ik niks aan doen. Hij wilde per se armpje drukken. Hij wilde gewoon indruk maken, laten zien hoe sterk hij was.’

‘Je had hem toch kunnen laten winnen?’ zei ze.

Hij keek haar vol afschuw aan. ‘Waarom? Het was een malloot. Patsy had nooit iets met zo’n man gewild.’

Wat ook weer waar was. Nou ja, misschien dat deze nieuwe een verbetering was. Lily liet de ijsblokjes ronddraaien in haar glas en wilde net een slok cola nemen toen haar aandacht werd getrokken door een man op een fiets die door de hoofdstraat recht op hen af kwam rijden. Hij had een oranje fietshelm op die vloekte bij zijn

rode gezicht en felblauwe lycra wielbroek. Onder het fietsen leek hij in zichzelf te praten.

Dan had zich inmiddels omgedraaid en keek ook naar de man. Pas toen de man dichterbij was, drong tot hen door dat hij niet op een gewone fiets reed, maar op een tandem. En hij praatte ook niet in zichzelf, hij sprak luidkeels tegen degene die achter hem zat.

‘... en in september tweeduizenddertien... of misschien was het eigenlijk wel oktober... hoe dan ook, ik ben toen van Ravenglass naar South Shields gefietst, langs de Muur van Hadrianus, dat is in totaal zo’n tweehonderdtachtig kilometer, dus dat is een aardige afstand, maar het is zo mooi daar... En in maart van het jaar daarop heb ik die route door Devon gefietst, van kust naar kust, van Ilfracombe tot Plymouth...’

‘Oeps,’ zei Lily zacht toen de tandem vlak bij hen was en ze eindelijk kon zien wie er achterop zat. Dan spuugde van schrik zijn koffie uit en schoot naar voren in zijn stoel. Patsy, die zich zichtbaar schaamde voor de man die keihard tegen haar bleef oreren, schrok zich wild toen ze hen zag.

En toen reden ze vlak langs hen heen; hun benen draaiden gelijktijdig rondjes en de banden maakten een droog zoevend geluid op de warme, stoffige teerweg. Patsy’s date, nog steeds met zijn blik recht vooruit, verkondigde op luide toon dat het heel belangrijk was om een mooi gelijkmatig ritme aan te houden.

Waardoor Dan het natuurlijk bijna uitproestte van het lachen. Toen de tandem voorbij was, keek Patsy nog even achterom. Ze schudde wanhopig haar hoofd en zei zonder geluid te maken: Help me.

Probeer dan maar eens niet te gaan lachen.

Het stoplicht bij het kruispunt aan het eind van de hoofdstraat sprong op rood, en de tandem stopte braaf. Patsy stapte af en draaide zich naar hen om, met een gegeneerde en ongelukkige blik, terwijl haar metgezel zijn monoloog luidkeels voortzette.

‘Hoe krijgt ze het toch steeds voor elkaar?’ vroeg Dan zich verwonderd af. Hij gebaarde zijn zus dat ze de fiets gewoon moest loslaten.

Patsy liet het stuur los. Het stoplicht sprong op groen en de tandem reed verder zonder Patsy. Blijkbaar geheel in de ban van zijn eigen stemgeluid fietste Patsy's voormalige date verder, zonder te merken dat hij zijn fietspartner was kwijtgeraakt.

Dan nam snel een foto met zijn mobieltje voordat de tandem helemaal uit het zicht was verdwenen. Hij grijnsde naar Lily. 'Fantastisch. De kerstkaart voor dit jaar is al geregeld.'

Patsy keek Derek na, die energiek wegfietste zonder haar. Ze vond het echt ongelooflijk dat hij niet eens had gemerkt dat ze was afgestapt.

Waarom overkwam haar dit soort dingen altijd? In zijn mailtjes had Derek zo aardig geklonken. Ze had echt nergens uit kunnen opmaken dat hij stiekem een fietsfanaat was die alle fietsroutes in Groot-Brittannië uit zijn hoofd kende en het leuk vond om zijn kennis op luide, monotone toon te spuien.

Als ze dat had geweten, had ze deze hele relatie in de kiem kunnen smoren voordat het überhaupt tot een kiem was gekomen. Misschien dat sommige vrouwen het niet erg vonden om achter op een tandem door het land te zwieren, maar Patsy hoorde daar niet bij.

Zuchtend streek ze haar klamme haar van haar voorhoofd. En nu wenkten Dan en Lily haar ook nog. Die vonden het ongetwijfeld allemaal ontzettend grappig. Ze wist best dat ze Derek gewoon op zijn schouder had moeten tikken, hem beleefd uitleggen dat ze er maar beter meteen een punt achter konden zetten, hem een hand geven en hem het beste wensen voor toekomstige dates.

Dat zou de nette manier zijn geweest.

O god, arme Derek. Ze had hem dit echt niet aan mogen doen.

Maar aan de andere kant, arme zij.

2

‘Oké,’ zei Dan toen Patsy bij hen kwam staan. ‘Eerst het belangrijkste: weet hij waar je woont?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘We hadden afgesproken in de cafetaria bij het tuincentrum. Hij zat er al toen ik arriveerde, dus dat van die fiets kon ik niet weten.’

Dan trok een wenkbrauw op. ‘En je had nog steeds niets door toen je die blauwe lycra wielbroek zag?’

Patsy keek haar broer boos aan. Hoewel hij acht jaar jonger was, leek hij alles veel beter in de hand te hebben dan zij. ‘Hij had zijn benen onder de tafel, als je het precies wilt weten. We hebben zo’n tien minuten met elkaar gepraat en toen zei hij iets over wat lichaamsbeweging nemen en de omgeving verkennen, dus ik dacht dat we gingen wandelen, dat hij daarom had gezegd dat ik een broek en platte schoenen aan moest doen.’ Patsy, die het liefst de hele dag op hoge hakken liep, wees naar haar lichtroze leren ballerina’s. Die had ze nog wel speciaal voor vandaag gekocht.

‘Maar op een zeker moment moet hij toch zijn opgestaan, en toen wist je dus wat hij aanhad. En daarna nam hij je mee naar buiten en liet hij je zijn tandem zien,’ zei Dan. ‘En daar ben je toen gewoon op gestapt.’

‘Ja, dat is nou net het verschil tussen ons. Jij snapt dat niet,’ zei Patsy. ‘Als jij iets niet wilt, doe je het gewoon niet. Maar als mij zo iets overkomt...’

‘Je vond het onaardig om nee te zeggen,’ schoot Lily haar te hulp. ‘Precies.’

‘Je bent een pleaser.’

‘Ja.’ Wat was daar nou mis mee? Als je kapster was, hoorde dat er gewoon bij. Als je je klanten niet steeds pleasede, hield je er weinig over.

‘Ze wilde hem niet kwetsen,’ zei Lily tegen Dan, die erom bekendstond dat het hem helemaal niets kon schelen hoe andere mensen over hem dachten.

‘Nou, als dat zo is, kun je het zo meteen maar beter aan mij overlaten, want daar heb je hem weer,’ zei Dan met een knikje naar het eind van de straat.

Shit, inderdaad, daar had je hem weer. Patsy zei: ‘Ik wil niet met hem praten!’ Maar als ze nu de pub in rende, zou Derek haar zien.

‘Snel, de bus in.’ Lily, die blijkbaar snel alle mogelijkheden had overwogen, klikte de automatische deurvergrendeling open. ‘Dat kan hij niet zien.’

Het hart klopte Patsy in de keel toen ze achter in de bestelbus stapte en het portier achter zich dichttrok. Ze hoorde zovende banden, gevolgd door piepende fietsremmen toen Derek op nog geen twee meter afstand van haar stopte. Gelukkig kon ze hem niet zien, maar door de kier in het achterportier Lily en Dan wel.

‘Hallo.’ Derek schraapte zijn keel. ‘Eh... Ik vroeg me af of jullie mijn fietspartner soms hebben gezien. Ze zat net nog achterop. Donker haar, roze shirt, spijkerbroek...’

‘Bedoel je dat je haar bent kwijtgeraakt?’ Dan keek de man gemuseerd aan.

‘Eh, ja. Blijkbaar.’

‘We hebben haar inderdaad gezien,’ zei Dan. ‘Ze rende langs ons heen, die kant uit.’ Hij wees naar rechts. ‘Ze had nogal veel haast en belde een taxi met haar mobieltje.’

‘O. Oké.’

‘Nou ja, je weet nu in elk geval zeker dat ze niet van je tandem is gevallen. Dus je hoeft geen zoekactie op touw te zetten of je af te vragen of ze niet ergens dood in een greppel ligt.’

‘Hm.’ Patsy’s voormalige date klonk niet erg opgelucht.

‘O god. Is ze je vrouw?’ vroeg Dan.

‘Allemachtig. Nee. Gelukkig niet,’ zei Derek uit de hoogte.

Heel aardig. Hoewel hij natuurlijk alle recht had om een beetje boos te zijn.

‘Mooie wielerbroek trouwens,’ veranderde Dan op onschuldige toon van onderwerp. ‘Waar heb je die gekocht?’

‘Deze? O, ik heb hem online bij een speciaalzaak voor fietsspullen besteld en...’

‘Nee! Barbara, hier!’ riep Lily ineens.

Patsy hoorde het geroffel van hondenpoten, vergezeld van een opgewonden blaf. ‘Barbara, laat dat. Zit!’

Te laat. Patsy probeerde het achterportier nog vast te grijpen, maar er zat geen hendel aan de binnenkant. Een grote zwarte poot maakte zonder enig probleem het portier open en daar verscheen Barbara, kwispelend en blaffend van blijdschap.

Patsy kon wel door de grond zakken. Ooit, jaren geleden, had ze een keer in de trein zitten plassen en toen was de deur zonder enige waarschuwing opengegaan...

Maar dit was dus nog erger.

Derek keek de bestelbus in, en Patsy kreeg een rood hoofd. Omdat Barbara de auto in probeerde te klauteren stapte ze maar uit. ‘Het spijt me,’ zei ze.

‘Nou, dat mag ook wel.’ Hij zat nog steeds op het zadel en keek haar koeltjes aan. ‘Ik dacht dat we gezellig dertig kilometer gingen fietsen.’

Gezellig? Dertig kilometer fietsen?

Toch trok ze een berouwvol gezicht. ‘Ik ben gewoon niet echt een fietstype.’

Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Dat had je dan wel eens mogen zeggen.’

‘Ik wilde je niet kwetsen.’

‘Gewoon even uit belangstelling,’ bemoeide Dan zich ermee. ‘Waarom heb je haar niet van tevoren verteld dat je op een tandem zou komen?’

Derek wierp hem een ongeduldige blik toe. ‘Omdat ze zich er dan met een of ander smoesje van af had gemaakt. Dat overkomt me iedere keer. Fietsen is iets wat je gewoon een keertje moet doen, dan ga je het vanzelf leuk vinden.’ Er dropen zweetdruppeltjes van zijn rode voorhoofd toen hij fanatiek begon te knikken. Zijn lichte ogen straalden van enthousiasme. ‘Fietsen is zo fantastisch.’

Persoonlijk gaf Patsy de voorkeur aan een lekkere gin-tonic. Schouderophalend zei ze: ‘Hoe dan ook, sorry dat ik zomaar ben weggelopen.’

‘Ik kan er niet mee zitten,’ zei Derek minachtend. ‘Je bent sowieso mijn type niet. Eerlijk gezegd val ik niet op vrouwen die make-up dragen. Jij kunt er niks aan doen, hoor,’ voegde hij er verontschuldigend aan toe. ‘Daar had ik duidelijker over moeten zijn in mijn profiel.’

Patsy knikte. ‘Dat was een idee geweest, ja.’ En zelf had ze duidelijker te kennen moeten geven dat ze geen belangstelling had voor mannen in blauwe lycra wielbroeken. ‘Nou, dag dan maar.’

‘Dag. En even voor alle duidelijkheid, als iemand vraagt hoe onze date was, dan ga ik je echt geen goede beoordeling geven.’

‘Dat is prima.’ Patsy dacht dat het waarschijnlijk zelfs meer dan prima was, het was een zegen. Hardop zei ze: ‘Mijn verdiende loon.’

Samen keken ze Derek na, die voor de tweede keer de straat uit reed.

‘En dat was nummer zoveel,’ zei Dan.

Barbara, de grote zwarte labrador die van een van de trouwste klanten van het café was, legde haar voorpoot op Patsy’s knie, alsof ze haar medeleven wilde betuigen met haar nog steeds manloze staat.

‘Ik vroeg hem nog om niet door het dorp te rijden, maar hij luisterde gewoon niet.’ Patsy dacht met afschuw terug aan het moment waarop tot haar was doorgedrongen dat hij dat toch ging doen. En als je achter op een tandem zat, had je bar weinig in te brengen.

‘Ik geloof niet dat ik je nog wil kennen.’ Dan keek haar hoofdschuddend aan. ‘Schaamteloze slet, met je gezicht volgesmeerd met... Bah, met van die smerige make-up.’

Patsy pakte een bierviltje en gooide het naar hem alsof het een wapen was. Helaas bracht hij zijn bliksemsnelle reflexen in stelling en ving hij het moeiteloos op, om het daarna weer in de lucht te gooien zodat Barbara het in haar bek kon opvangen.

‘Kom.’ Lily dronk haar glas leeg en stond op. Ze gebaarde met haar autosleutel naar Dan. ‘Dan breng ik je even naar je auto.’

Dan stond ook op en gaf Patsy een kus. ‘Tot over een paar weken

dan maar. En maak je geen zorgen, er loopt vast wel ergens een man rond die bij je past. Ooit zullen we hem voor je vinden.'

Ze gaf hem ook een kus. Misschien dat ze elkaar eeuwig aan het plagen waren, hij was wel haar kleine broertje – dertig centimeter langer, dat dan weer wel – en ze was dol op hem.

'Maak je over mij maar geen zorgen. Ik red me wel. En pas goed op jezelf.' Ze keek hem hoofdschuddend aan. 'Niet te geloven dat ze jou achter de stuurknuppel van een vliegtuig laten zitten.'

Hij grijnsde. 'Dat stelt helemaal niks voor. Ik vind het niet te geloven dat ik jou mijn haar laat knippen.'

Hij zette zijn koffer achter in de bestelbus, haalde even een hand door Barbara's vacht bij wijze van afscheid en stapte toen in. Lily startte de auto en leunde nog even uit het raampje. 'Ik zie je morgen.'

Lily was morgen jarig; ze werd vijftientig. Patsy glimlachte, want ze wisten allemaal dat het een speciale dag zou zijn. Ze knikte en zwaaide naar hen. 'Zeker weten.'

De bestelbus reed de straat uit. Barbara hijgde inmiddels van de warmte en ging het café in, op zoek naar schaduw en een bak water. En Patsy, die onverwacht de hele avond voor zichzelf had, ging op weg naar huis.

Net toen ze haar cottage binnenliep, ging haar mobieltje. Verbaasd over de naam op het schermje nam ze op. 'Rosa, hé hoi! Hoe gaat het met je? Dat is lang geleden!'

Rosa had jaren geleden als kapster bij haar in de zaak gewerkt. Nu ze met haar man, die taxichauffeur was, en drie jonge kinderen in Londen woonde, hielden ze contact via Facebook, maar ze hadden elkaar niet meer gezien sinds de geboorte van Rosa's tweede kind. Natuurlijk namen ze zich steeds voor om iets af te spreken, maar er kwam steeds van alles tussen.

'Het gaat helemaal te gek!' Rosa klonk vrolijk. 'Maar ik wilde je iets vragen. Misschien klinkt het een beetje raar, maar het is niet naar raar. Echt niet.'

'Okééé...' Patsy pakte het bord vol broodkruimels en de lege

Twix-wikkel op die Dan op de salontafel had achtergelaten; het was gewoon een wonder dat hij zo mager bleef met alle troep die hij naar binnen werkte. Nieuwsgierig vroeg ze: 'Wat dan?'

'Een vriend van een vriend heeft hulp nodig. Niks illegaals of zo. Maar het moet iemand zijn die goed geheimen kan bewaren.' Rosa zweeg even toen er op de achtergrond een andere telefoon overging. 'En daarom dacht ik aan jou.'

3

In de kamperfoelie bij het slaapkamerraam van Lily floot een vogel. Coral zou waarschijnlijk wel weten wat voor vogel het was, maar Lily had geen flauw idee. Het klonk in elk geval vrolijk. Ze deed haar ogen open en zag aan het oogverblindende licht dat door de kier tussen de gordijnen naar binnen viel dat het weer een warme, zonnige dag zou worden.

Ik ben jarig. Ik ben vijftientig!

En een grote bofkont...

Ze stapte uit bed in de wetenschap dat er voor haar kamerdeur een dienblad zou staan. Dat stond er altijd; het was een traditie geworden.

En ja hoor, op het donkerrode tapijt stond het rechthoekige zilveren dienblad met daarop één roos in een klein zilveren vaasje, een glas verse jus d'orange, een dichte envelop en een klein, plat pakje in zilver met geel gestreept cadeaupapier met krullerige zilveren lintjes eromheen.

Van haar moeder.

Lily bukte zich om het dienblad op te pakken en liep ermee haar kamer in, waar ze het voorzichtig op het nachtkastje neerzette. Beneden hoorde ze iemand lopen, gevolgd door het geluid van rinkelend serviesgoed, mompelende stemmen, deuren die open- en dichtgingen.

Maar dit was privé, iets tussen haar moeder en haar. Samen.